
ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ της Paula Hawkins - Book review

14

Σεπτεμβρίου



Συνοπτική περίληψη του βιβλίου:

«Τζούλια, εγώ είμαι. Πάρε με, είναι ανάγκη. Σε παρακαλώ, Τζούλια, είναι σημαντικό».

Λίγες μέρες πριν τον θάνατό της, η Νελ Άμποτ τηλεφώνησε στην αδερφή της.

Η Τζουλις δεν το σήκωσε, αγνοώντας την έκκληση της αδερφής της για βοήθεια.

Τώρα η Νελ είναι νεκρή. Λένε ότι πήδηξε. Και η Τζουλις αναγκάζεται τώρα να επιστρέψει στο μέρος με το οποίο ήλπιζε ότι είχε ξεμπερδέψει οριστικά, για να φροντίσει την έφηβη κόρη που άφησε πίσω η αδερφή της. Η Τζουλις, όμως, φοβάται. Φοβάται πολύ. Τις καλά θαμμένες αναμνήσεις της, τον παλιό Μύλο, τη γνώση ότι η Νελ αποκλείεται να πήδηξε. Και πάνω απ' όλα, φοβάται το νερό και εκείνο το μέρος που ονομάζουν Κολυμπήθρα των Πνιγμών...

Με την ίδια καταγιστική γραφή και βαθιά κατανόηση των ανθρώπινων ενστίκτων που μάγεψαν εκατομμύρια αναγνώστες παγκοσμίως στο εκρηκτικό ντεμπούτο της ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ, η Πόλα Χόκινς υπογράφει ένα ακόμα απολαυστικό μυθιστόρημα που αντλεί από τις ιστορίες που λέμε για το παρελθόν μας και τη δύναμή τους να καταστρέψουν τη ζωή που ζούμε στο παρόν.

Προσωπική άποψη:

Η Paula Hawkins έγινε παγκοσμίως γνωστή χάρη στο πρώτο της βιβλίο, "Το κορίτσι του τρένου", που εκτός από μεγάλη λογοτεχνική εμπορική επιτυχία, μεταφέρθηκε και στη μεγάλη οθόνη, με ιδιαίτερα μεγάλη επιτυχία, κερδίζοντας, έτσι, ακόμα μεγαλύτερο κοινό. Σε προσωπικό επίπεδο, θα έλεγα πως ανήκω στους αναγνώστες εκείνους που "Το κορίτσι του τρένου" τούς δίχασε αρκετά. Ένας εσωτερικός διχασμός που δεν μου επέτρεψε να ενθουσιαστώ μαζί του, όπως συνέβη με άλλους, χωρίς αυτό να σημαίνει, σε καμία περίπτωση, πως δεν μου άρεσε ή πως το βρήκα αδιάφορο. Κάθε άλλο! Ωστόσο, αυτό δεν αναιρεί τους όποιους προβληματισμούς μου. Φυσικό επόμενο ήταν, λοιπόν, να διαβάσω και το νέο της βιβλίο, που πρόσφατα κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Ψυχογιός, που ακούει στον τίτλο "Στην παγίδα του νερού", ένα βιβλίο που μου προκάλεσε παρόμοια συναισθήματα με το πρώτο της.

Η Τζουλις αναγκάζεται να επιστρέψει στον πατρικό της τόπο, έπειτα από πολλά χρόνια απουσίας, εξαιτίας του απροσδόκητου θανάτου της αδερφής της. Οι αστυνομικές αρχές θεωρούν πως όλα τα στοιχεία μαρτυρούν πως πρόκειται για αυτοκτονία, ενώ την ίδια στιγμή, η Τζουλις, είναι σίγουρη πως η Νελ αποκλείεται να πήδηξε. Το αναπάντητο και γεμάτο αγωνία τηλεφώνημα που της έκανε η αδερφή της λίγες μέρες νωρίτερα, ενισχύουν ακόμα περισσότερο την πεποίθησή της αυτήν, και με βαριά τη συνείδησή της, θεωρεί καθήκον στη μνήμη της ν' ανακαλύψει τι πραγματικά έχει συμβεί. Εκτός, όμως, από την τραγική αυτή υπόθεση, η Τζουλις έχει ν' αντιμετωπίσει και την έφηβη ανιψιά της, μα πολύ περισσότερο, το παρελθόν της, τους φόβους και τις αγωνίες που φέρει στην καρδιά και στην ψυχή της από μικρό κορίτσι, και που όλες καταλήγουν σε μία πηγή, στην Κολυμπήθρα των Πνιγμών.

Αν μη τι άλλο, αν κάτι ξέρει να κάνει η Hawkins, είναι να δημιουργεί ένταση. Η γραφή της διακρίνεται από έντονο νεύρο, κινηματογραφικό αφηγηματικό ρυθμό που επιτρέπει στη δράση να εκτυλίσσεται δυναμικά και γρήγορα, ενώ καταφέρνει κάθε φορά να προσθέσει ένα στοιχείο, του οποίου η φύση είναι τέτοια, που παίζει με το συνειδητό και το ασυνείδητο του αναγνώστη, προκαλώντας του σύγχυση και αμφιβολίες. Στην προκειμένη περίπτωση, το στοιχείο αυτό είναι το νερό, και οι μακάβριες δεισιδαιμονίες που το συνοδεύουν, κάτι που ενισχύεται ακόμα πιο έντονα από την περιγραφική δεινότητα της συγγραφέως, ένα στοιχείο που χαρακτηρίζει γενικότερα τους συγγραφείς της χώρας της, που δεν αναπαριστά απλά ένα τοπίο, αλλά ζωντανεύει την εικόνα του μπροστά στα μάτια μας δίνοντάς του μια ρεαλιστική πνοή που μας ταξιδεύει και μας τοποθετεί απόλυτα στο χώρο και στο χρόνο που εκείνη επιθυμεί.

Άλλο ένα καίριο χαρακτηριστικό της Hawkins, είναι η επιλογή χαρακτήρων, για τους πρωταγωνιστικούς, τουλάχιστον, ρόλους των ιστοριών της, που είναι ευάλωτοι και με βαθιά εσωτερικές αδυναμίες που ενισχύονται από το σκοτεινό και προβληματικό παρελθόν τους, κάνοντάς τους να ριζώνουν μέσα τους. Χαρακτήρες που παλεύουν να βρουν τον εαυτό τους, που μια ζωή μάχονται για τις ισορροπίες που δεν μπορούν να διατηρήσουν. Χαρακτήρες πονεμένους που έχουν δεχτεί αδιαμαρτύρητα όσα χτυπήματα τους έδωσε η μοίρα, μέχρι που οι καταστάσεις έφτασαν τόσο πολύ στα άκρα, γι' αυτούς, που τους ανάγκασαν, θέλοντας και μη, να φτάσουν στα άκρα και οι ίδιοι, ξυπνώντας βαθιά μέσα τους το κτήνος που κοιμόταν και σιωπηλά θέρριε μεχρι να έρθει η σωστή ώρα. Και είμαι βέβαιη, πως έχοντας διαβάσει όλα αυτά, θα αναρωτιέστε το ακριβώς δεν μου άρεσε, ή για να το θέσω καλύτερα, με προβλημάτισε στο εν λόγω βιβλίο.

Η μοναδική αδυναμία του βιβλίου, αλλά ιδιαίτερα σημαντική για μένα, είναι πως η συγγραφέας έχει επιλέξει, λανθασμένα κατά την ταπεινή μου άποψη, να μοιράσει υπερβολικά την αφήγησή της, σπάζοντας την σε πολλά μικρά κομμάτια και σε αρκετές επιμέρους ενότητες, πράγμα που σε αρκετά σημεία, δεν αποδομεί ακριβώς την ιστορία, αλλά της στερεί κάτι από τη δυναμική της. Όταν σπας την ένταση, είναι δύσκολο για τον αναγνώστη να ξαναπιάσει το σωστό συναίσθημα, έτσι ώστε να παραδοθεί σε αυτό που διαβάζει και να παρασυρθεί από την ιστορία που έχει στα χέρια του. Και ακριβώς αυτό συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούμε να μην αναγνωρίσουμε πως πρόκειται για μια άκρως ευρηματική ιστορία, εμποτισμένη με μυσταγωγικά στοιχεία που όχι απλά την καθιστούν πιο ενδιαφέρουσα, αλλά και πιο τρομακτική, γιατί αυτά που -θεωρητικά- δεν εξηγούνται πάντοτε, είναι αυτά που ενισχύουν τους μεγαλύτερους φόβους μας, εκτός κι αν επιλέξουμε να τους αντιμετωπίσουμε...

Βαθμολογία 8/10

Ταυτότητα βιβλίου:

Συγγραφέας: Paula Hawkins

Μεταφραστής: Αργυρίου Αναστάσιος

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Κατηγορία: Ξένη Λογοτεχνία

Έτος Έκδοσης: 2017

Αρ. σελίδων: 384

ISBN: 978-618-01-2088-2